

יב א מי מיד הלכות חסות הלכו וסגרו ללוקח מן העשן וטובים ארית סומן תרענ סוף ב: יב ב מ"י שם הלכה ב: טובים שם סוף ב: יד ב מ"י שם הלכה ו: טובים שם סוף ב: כו ד מ"י שם הלכה ה: סגרו שם טובים ארית סומן תרענ סוף ב: כז ה מ"י שם טובים שם סוף ב: יז ו מ"י שם הלכה ה: סגרו שם טובים ארית סומן תרענ סוף ב: יח ח מ"י שם הלכה ז: טובים שם סוף ב: יט א מ"י שם הלכה ז: סגרו שם טובים ארית סומן תרענ סוף ב: כ ט מ"י שם הלכה ז: סגרו שם טובים ארית סומן תרענ סוף ב: כא ט מ"י שם הלכה ז: סגרו שם טובים ארית סומן תרענ סוף ב:

ואין יכול להדליק בשבת וי"ל דל"כ לא הוא נרין ליה לנימנר בין בחול בין בשבת כיון דהוה טעמא הוא אלא ה"ל לנימנר א' און מדליקין סתם מדקאמר בין בחול בין בשבת שם טעם אחר נשבת שלא להדליק לנר מטעם סבר דמותר להשתמש לאורה ומיאו כב דקאמר מדליקין בין בחול בין בשבת לא הוא מנאי לנימנר מדליקין סתם דה"ל שוקא חול אכל בשבת און מדליקין שוקא ירוה דכשתמח לא היימי אומר שטוס ארס יממר לאסור להשתמש לאורה וכן הלכתא דנר מנכה אסור להשתמש לאורה כרב וכר' יוחנן ואבי נמי קיבלה ורב יוסף נמי משמע לקמן דס"ל הכי וכבתה און זקוק לה דכולו סבירא ליה הכי ורב הונא יחד הוא וליה הלכתא כותמיה:

דא"י אד"ק דר"ק. אכל מכלאן ואיך עבר הזמן אומר ר"י פורת דש ליהרר ולהדליק בגילה מיד שלא יאמר יותר מדאי ומי"מ אס אימר יליק מספק דהא משני שינוי אחריתא ולר"י נראה דעמה און לחוש ממי יליק דלעו און לנו היכרא אלא לנני הצית שהרי מדליקין מנפטים: **והמהדרין** מן המהדרין. נראה לר"י דכ"ש וצ"ה לר"י קיימי אלא אנר איש ויחמי שק יס יחר הידור דליכא היכרא כשמוסיף והולך ון מחסר שהוא כנגד ימים הנכנסים או היוצאים אכל לא עשה נר לכל אחד אפי' יוסף מכלאן ואיך ליכא היכרא שסגרו שק יס בני אדם צתים: **מצודה** להניחה על פתח ביתו מבחוץ. ומיירי דליכא חנר אלא צית עומד סמוך לרה"ר אכל אס יס חנר לפני הצית מלוא להניח על פתח חנר דלמר לקמן ע' חנר שיש לה צ' פתחים לריכה צ' נרות ואמר' נמי"ו נר שיש לה שני פיות שולה לשני צני אדם משמע לשני צתים ואס ליה מניחים על פתחי צתים סתם ליה מינין ולוא משמאל אכל או מניחים על פתח החנר אחי ספיר: **ובשעת** הסבגה. נראה לר"י דהייט מני אחו חנרי לנכל דלמר צפ' כירה (לקמן דף סח. וסח) מהו לטלטל שרגא דחנכתא מקמי חנרי בשבתא ואי"ל דעל השלתן נמי יקחו אוחו דלמר גענין (דף ט.) רבא נר נר מנה חלש אחא חנרל שקל שרגא מקמייהו וי"ל דלון רגילות כ"כ לחפש צתים"ו.

שהיה מונח בחותמו ש"י כ"ב. אס כנר גורו על הנכרים להיות כזבים"ו (מה ס"ד דף טל) ש"ל שהיה מונח בחתום בקרקע שלא הסיעו הכלי: נר

אין זקוק לה ומותר להשתמש לאורה א"ר יורא אמר רב מתנה ואמר' לה א"ר יורא אמר רב *פתילות ושמינים שאמרו חכמים אין מדליקין בהן בשבת מדליקין בהן בחנוכה בין בחול בין בשבת א"ר ירמיה מואי טעמא דרב קסבר כבתה און זקוק לה ויאסור להשתמש לאורה אמרוה רבנן קמיה דאביי משמיה דר' ירמיה ולא קיבלה כי אתא רבין אמרוה רבנן קמיה דאביי משמיה דר' יוחנן וקיבלה אמר אי זכאי גמירתיה לשמעתיה מעיקרא והא גמרה נפקא מינה לגירסא דינקותא וכתבה און זקוק לה ורמינהו ר' מצותה"ו משתשקע החמה עד שתכלה רגל מן השוק מואי לאו דאי כבתה הדר מדליק לה לא דאי לא אדליק מדליק וא"נ לשיעורה: עד שתכלה רגל מן השוק ועד כמה אמר רבה בר בר חנה אמר ר' יוחנן עד דכליאי ריגלא דתרמודאי: ת"ד ר' מצות חנוכה נר איש וביתו והמהדרין נר לכל אחד ואחד והמהדרין מן המהדרין ב"ש אומרים יום ראשון מדליק שמנה מובאן ואילך פוחת והולך ובי"ה אומרים יום ראשון מדליק ארת מובאן ואילך מוסיף והולך אמר עולא פליגי בה תרי אמוראי במערבא ר' יוסי בר אבין ור' יוסי בר זבדא חד אמר טעמא דב"ש כנגד ימים הנכנסין ומעמא דב"ה כנגד ימים היוצאין וחד אמר טעמא דב"ש כנגד פרי הרג וטעמא דבית הלל"ו דמעלין בקדש ואין מורדין אמר רבה בר בר חנה א"ר יוחנן שני זקנים היו בצידן אחד עשה כב"ש ואחד עשה כדברי ב"ה זה גותן מעם לדבריו כנגד פרי החג וזה גותן מעם לדבריו דמעלין בקדש ואין מורדין ת"ד ר' נר חנוכה מצוה להניחה על פתח ביתו מבחוץ אם היה דר בעלייה מניחה בחלון הסמוכה לרה"ר ובשעת הסבגה"ו מניחה על שלחנו ודיו אמר רבא"ו צריך נר אחרת ואי להשתמש לאורה ואי איכא מדורה לא צריך ואי אדם חשוב הוא אע"ג דאיכא מדורה צריך נר אחרת: מאי חנוכה דתנו רבנן דלא בכסליו יומי דחנוכה תמניא אינון דלא למספר בהון וז' ודלא להתענות בהון שכשנכנסו יוניים להיכל מצואו"ו כל השמינים שבהיכל וכשגברה מלכות בית חשמונאי ונצחום בדקו ולא מצאו אלא פך אחד של שמן שהיה מונח בחותמו של כהן גדול ולא היה בו אלא להדליק יום אחד נעשה בו נס והדליקו ממנו שמונה ימים לשנה אחרת קבעום ועשאוים ימים טובים בהלל והודאה"ו תנו התם גין היוצא מתחת הפתח ויצא והזיק חייב"ו גמול שטעון פשתן והוא עובר ברשות הרבים ונכנסה פשתנו לתוך החנות ודלקה בנרו של חנוני והדליק את הבירה בעל הגמול חייב להניח חנוני את נרו מבחוץ חנוני חייב רבי יהודה אומר בנר חנוכה פסור"ו אמר רבינא (משום דרבה"ו) זאת אומרת"ו נר חנוכה מצוה להניחה בתוך עשרה דאי ס"ד למעלה מעשרה לימא ליה היה לך להניח למעלה מגמול ורובכו ודילמא אי מיטרחא ליה טובא אתי לאימונעי מצוה: אמר רב כהנא דרש רב נתן בר מנוימו משמיה דרבי תנחום

הלכתא כותמיה: **דא"י** אד"ק דר"ק. אכל מכלאן ואיך עבר הזמן אומר ר"י פורת דש ליהרר ולהדליק בגילה מיד שלא יאמר יותר מדאי ומי"מ אס אימר יליק מספק דהא משני שינוי אחריתא ולר"י נראה דעמה און לחוש ממי יליק דלעו און לנו היכרא אלא לנני הצית שהרי מדליקין מנפטים: **והמהדרין** מן המהדרין. נראה לר"י דכ"ש וצ"ה לר"י קיימי אלא אנר איש ויחמי שק יס יחר הידור דליכא היכרא כשמוסיף והולך ון מחסר שהוא כנגד ימים הנכנסים או היוצאים אכל לא עשה נר לכל אחד אפי' יוסף מכלאן ואיך ליכא היכרא שסגרו שק יס בני אדם צתים: **מצודה** להניחה על פתח ביתו מבחוץ. ומיירי דליכא חנר אלא צית עומד סמוך לרה"ר אכל אס יס חנר לפני הצית מלוא להניח על פתח חנר דלמר לקמן ע' חנר שיש לה צ' פתחים לריכה צ' נרות ואמר' נמי"ו נר שיש לה שני פיות שולה לשני צני אדם משמע לשני צתים ואס ליה מניחים על פתחי צתים סתם ליה מינין ולוא משמאל אכל או מניחים על פתח החנר אחי ספיר: **ובשעת** הסבגה. נראה לר"י דהייט מני אחו חנרי לנכל דלמר צפ' כירה (לקמן דף סח. וסח) מהו לטלטל שרגא דחנכתא מקמי חנרי בשבתא ואי"ל דעל השלתן נמי יקחו אוחו דלמר גענין (דף ט.) רבא נר נר מנה חלש אחא חנרל שקל שרגא מקמייהו וי"ל דלון רגילות כ"כ לחפש צתים"ו.

שהיה מונח בחותמו ש"י כ"ב. אס כנר גורו על הנכרים להיות כזבים"ו (מה ס"ד דף טל) ש"ל שהיה מונח בחתום בקרקע שלא הסיעו הכלי: נר

אין זקוק לה ומותר להשתמש לאורה א"ר יורא אמר רב מתנה ואמר' לה א"ר יורא אמר רב *פתילות ושמינים שאמרו חכמים אין מדליקין בהן בשבת מדליקין בהן בחנוכה בין בחול בין בשבת א"ר ירמיה מואי טעמא דרב קסבר כבתה און זקוק לה ויאסור להשתמש לאורה אמרוה רבנן קמיה דאביי משמיה דר' ירמיה ולא קיבלה כי אתא רבין אמרוה רבנן קמיה דאביי משמיה דר' יוחנן וקיבלה אמר אי זכאי גמירתיה לשמעתיה מעיקרא והא גמרה נפקא מינה לגירסא דינקותא וכתבה און זקוק לה ורמינהו ר' מצותה"ו משתשקע החמה עד שתכלה רגל מן השוק מואי לאו דאי כבתה הדר מדליק לה לא דאי לא אדליק מדליק וא"נ לשיעורה: עד שתכלה רגל מן השוק ועד כמה אמר רבה בר בר חנה אמר ר' יוחנן עד דכליאי ריגלא דתרמודאי: ת"ד ר' מצות חנוכה נר איש וביתו והמהדרין נר לכל אחד ואחד והמהדרין מן המהדרין ב"ש אומרים יום ראשון מדליק שמנה מובאן ואילך פוחת והולך ובי"ה אומרים יום ראשון מדליק ארת מובאן ואילך מוסיף והולך אמר עולא פליגי בה תרי אמוראי במערבא ר' יוסי בר אבין ור' יוסי בר זבדא חד אמר טעמא דב"ש כנגד ימים הנכנסין ומעמא דב"ה כנגד ימים היוצאין וחד אמר טעמא דב"ש כנגד פרי הרג וטעמא דבית הלל"ו דמעלין בקדש ואין מורדין אמר רבה בר בר חנה א"ר יוחנן שני זקנים היו בצידן אחד עשה כב"ש ואחד עשה כדברי ב"ה זה גותן מעם לדבריו כנגד פרי החג וזה גותן מעם לדבריו דמעלין בקדש ואין מורדין ת"ד ר' נר חנוכה מצוה להניחה על פתח ביתו מבחוץ אם היה דר בעלייה מניחה בחלון הסמוכה לרה"ר ובשעת הסבגה"ו מניחה על שלחנו ודיו אמר רבא"ו צריך נר אחרת ואי להשתמש לאורה ואי איכא מדורה לא צריך ואי אדם חשוב הוא אע"ג דאיכא מדורה צריך נר אחרת: מאי חנוכה דתנו רבנן דלא בכסליו יומי דחנוכה תמניא אינון דלא למספר בהון וז' ודלא להתענות בהון שכשנכנסו יוניים להיכל מצואו"ו כל השמינים שבהיכל וכשגברה מלכות בית חשמונאי ונצחום בדקו ולא מצאו אלא פך אחד של שמן שהיה מונח בחותמו של כהן גדול ולא היה בו אלא להדליק יום אחד נעשה בו נס והדליקו ממנו שמונה ימים לשנה אחרת קבעום ועשאוים ימים טובים בהלל והודאה"ו תנו התם גין היוצא מתחת הפתח ויצא והזיק חייב"ו גמול שטעון פשתן והוא עובר ברשות הרבים ונכנסה פשתנו לתוך החנות ודלקה בנרו של חנוני והדליק את הבירה בעל הגמול חייב להניח חנוני את נרו מבחוץ חנוני חייב רבי יהודה אומר בנר חנוכה פסור"ו אמר רבינא (משום דרבה"ו) זאת אומרת"ו נר חנוכה מצוה להניחה בתוך עשרה דאי ס"ד למעלה מעשרה לימא ליה היה לך להניח למעלה מגמול ורובכו ודילמא אי מיטרחא ליה טובא אתי לאימונעי מצוה: אמר רב כהנא דרש רב נתן בר מנוימו משמיה דרבי תנחום

אין זקוק לה ומותר להשתמש לאורה א"ר יורא אמר רב מתנה ואמר' לה א"ר יורא אמר רב *פתילות ושמינים שאמרו חכמים אין מדליקין בהן בשבת מדליקין בהן בחנוכה בין בחול בין בשבת א"ר ירמיה מואי טעמא דרב קסבר כבתה און זקוק לה ויאסור להשתמש לאורה אמרוה רבנן קמיה דאביי משמיה דר' ירמיה ולא קיבלה כי אתא רבין אמרוה רבנן קמיה דאביי משמיה דר' יוחנן וקיבלה אמר אי זכאי גמירתיה לשמעתיה מעיקרא והא גמרה נפקא מינה לגירסא דינקותא וכתבה און זקוק לה ורמינהו ר' מצותה"ו משתשקע החמה עד שתכלה רגל מן השוק מואי לאו דאי כבתה הדר מדליק לה לא דאי לא אדליק מדליק וא"נ לשיעורה: עד שתכלה רגל מן השוק ועד כמה אמר רבה בר בר חנה אמר ר' יוחנן עד דכליאי ריגלא דתרמודאי: ת"ד ר' מצות חנוכה נר איש וביתו והמהדרין נר לכל אחד ואחד והמהדרין מן המהדרין ב"ש אומרים יום ראשון מדליק שמנה מובאן ואילך פוחת והולך ובי"ה אומרים יום ראשון מדליק ארת מובאן ואילך מוסיף והולך אמר עולא פליגי בה תרי אמוראי במערבא ר' יוסי בר אבין ור' יוסי בר זבדא חד אמר טעמא דב"ש כנגד ימים הנכנסין ומעמא דב"ה כנגד ימים היוצאין וחד אמר טעמא דב"ש כנגד פרי הרג וטעמא דבית הלל"ו דמעלין בקדש ואין מורדין אמר רבה בר בר חנה א"ר יוחנן שני זקנים היו בצידן אחד עשה כב"ש ואחד עשה כדברי ב"ה זה גותן מעם לדבריו כנגד פרי החג וזה גותן מעם לדבריו דמעלין בקדש ואין מורדין ת"ד ר' נר חנוכה מצוה להניחה על פתח ביתו מבחוץ אם היה דר בעלייה מניחה בחלון הסמוכה לרה"ר ובשעת הסבגה"ו מניחה על שלחנו ודיו אמר רבא"ו צריך נר אחרת ואי להשתמש לאורה ואי איכא מדורה לא צריך ואי אדם חשוב הוא אע"ג דאיכא מדורה צריך נר אחרת: מאי חנוכה דתנו רבנן דלא בכסליו יומי דחנוכה תמניא אינון דלא למספר בהון וז' ודלא להתענות בהון שכשנכנסו יוניים להיכל מצואו"ו כל השמינים שבהיכל וכשגברה מלכות בית חשמונאי ונצחום בדקו ולא מצאו אלא פך אחד של שמן שהיה מונח בחותמו של כהן גדול ולא היה בו אלא להדליק יום אחד נעשה בו נס והדליקו ממנו שמונה ימים לשנה אחרת קבעום ועשאוים ימים טובים בהלל והודאה"ו תנו התם גין היוצא מתחת הפתח ויצא והזיק חייב"ו גמול שטעון פשתן והוא עובר ברשות הרבים ונכנסה פשתנו לתוך החנות ודלקה בנרו של חנוני והדליק את הבירה בעל הגמול חייב להניח חנוני את נרו מבחוץ חנוני חייב רבי יהודה אומר בנר חנוכה פסור"ו אמר רבינא (משום דרבה"ו) זאת אומרת"ו נר חנוכה מצוה להניחה בתוך עשרה דאי ס"ד למעלה מעשרה לימא ליה היה לך להניח למעלה מגמול ורובכו ודילמא אי מיטרחא ליה טובא אתי לאימונעי מצוה: אמר רב כהנא דרש רב נתן בר מנוימו משמיה דרבי תנחום

הלכתא כותמיה: **דא"י** אד"ק דר"ק. אכל מכלאן ואיך עבר הזמן אומר ר"י פורת דש ליהרר ולהדליק בגילה מיד שלא יאמר יותר מדאי ומי"מ אס אימר יליק מספק דהא משני שינוי אחריתא ולר"י נראה דעמה און לחוש ממי יליק דלעו און לנו היכרא אלא לנני הצית שהרי מדליקין מנפטים: **והמהדרין** מן המהדרין. נראה לר"י דכ"ש וצ"ה לר"י קיימי אלא אנר איש ויחמי שק יס יחר הידור דליכא היכרא כשמוסיף והולך ון מחסר שהוא כנגד ימים הנכנסים או היוצאים אכל לא עשה נר לכל אחד אפי' יוסף מכלאן ואיך ליכא היכרא שסגרו שק יס בני אדם צתים: **מצודה** להניחה על פתח ביתו מבחוץ. ומיירי דליכא חנר אלא צית עומד סמוך לרה"ר אכל אס יס חנר לפני הצית מלוא להניח על פתח חנר דלמר לקמן ע' חנר שיש לה צ' פתחים לריכה צ' נרות ואמר' נמי"ו נר שיש לה שני פיות שולה לשני צני אדם משמע לשני צתים ואס ליה מניחים על פתחי צתים סתם ליה מינין ולוא משמאל אכל או מניחים על פתח החנר אחי ספיר: **ובשעת** הסבגה. נראה לר"י דהייט מני אחו חנרי לנכל דלמר צפ' כירה (לקמן דף סח. וסח) מהו לטלטל שרגא דחנכתא מקמי חנרי בשבתא ואי"ל דעל השלתן נמי יקחו אוחו דלמר גענין (דף ט.) רבא נר נר מנה חלש אחא חנרל שקל שרגא מקמייהו וי"ל דלון רגילות כ"כ לחפש צתים"ו.

שהיה מונח בחותמו ש"י כ"ב. אס כנר גורו על הנכרים להיות כזבים"ו (מה ס"ד דף טל) ש"ל שהיה מונח בחתום בקרקע שלא הסיעו הכלי: נר

אין זקוק לה ומותר להשתמש לאורה א"ר יורא אמר רב מתנה ואמר' לה א"ר יורא אמר רב *פתילות ושמינים שאמרו חכמים אין מדליקין בהן בשבת מדליקין בהן בחנוכה בין בחול בין בשבת א"ר ירמיה מואי טעמא דרב קסבר כבתה און זקוק לה ויאסור להשתמש לאורה אמרוה רבנן קמיה דאביי משמיה דר' ירמיה ולא קיבלה כי אתא רבין אמרוה רבנן קמיה דאביי משמיה דר' יוחנן וקיבלה אמר אי זכאי גמירתיה לשמעתיה מעיקרא והא גמרה נפקא מינה לגירסא דינקותא וכתבה און זקוק לה ורמינהו ר' מצותה"ו משתשקע החמה עד שתכלה רגל מן השוק מואי לאו דאי כבתה הדר מדליק לה לא דאי לא אדליק מדליק וא"נ לשיעורה: עד שתכלה רגל מן השוק ועד כמה אמר רבה בר בר חנה אמר ר' יוחנן עד דכליאי ריגלא דתרמודאי: ת"ד ר' מצות חנוכה נר איש וביתו והמהדרין נר לכל אחד ואחד והמהדרין מן המהדרין ב"ש אומרים יום ראשון מדליק שמנה מובאן ואילך פוחת והולך ובי"ה אומרים יום ראשון מדליק ארת מובאן ואילך מוסיף והולך אמר עולא פליגי בה תרי אמוראי במערבא ר' יוסי בר אבין ור' יוסי בר זבדא חד אמר טעמא דב"ש כנגד ימים הנכנסין ומעמא דב"ה כנגד ימים היוצאין וחד אמר טעמא דב"ש כנגד פרי הרג וטעמא דבית הלל"ו דמעלין בקדש ואין מורדין אמר רבה בר בר חנה א"ר יוחנן שני זקנים היו בצידן אחד עשה כב"ש ואחד עשה כדברי ב"ה זה גותן מעם לדבריו כנגד פרי החג וזה גותן מעם לדבריו דמעלין בקדש ואין מורדין ת"ד ר' נר חנוכה מצוה להניחה על פתח ביתו מבחוץ אם היה דר בעלייה מניחה בחלון הסמוכה לרה"ר ובשעת הסבגה"ו מניחה על שלחנו ודיו אמר רבא"ו צריך נר אחרת ואי להשתמש לאורה ואי איכא מדורה לא צריך ואי אדם חשוב הוא אע"ג דאיכא מדורה צריך נר אחרת: מאי חנוכה דתנו רבנן דלא בכסליו יומי דחנוכה תמניא אינון דלא למספר בהון וז' ודלא להתענות בהון שכשנכנסו יוניים להיכל מצואו"ו כל השמינים שבהיכל וכשגברה מלכות בית חשמונאי ונצחום בדקו ולא מצאו אלא פך אחד של שמן שהיה מונח בחותמו של כהן גדול ולא היה בו אלא להדליק יום אחד נעשה בו נס והדליקו ממנו שמונה ימים לשנה אחרת קבעום ועשאוים ימים טובים בהלל והודאה"ו תנו התם גין היוצא מתחת הפתח ויצא והזיק חייב"ו גמול שטעון פשתן והוא עובר ברשות הרבים ונכנסה פשתנו לתוך החנות ודלקה בנרו של חנוני והדליק את הבירה בעל הגמול חייב להניח חנוני את נרו מבחוץ חנוני חייב רבי יהודה אומר בנר חנוכה פסור"ו אמר רבינא (משום דרבה"ו) זאת אומרת"ו נר חנוכה מצוה להניחה בתוך עשרה דאי ס"ד למעלה מעשרה לימא ליה היה לך להניח למעלה מגמול ורובכו ודילמא אי מיטרחא ליה טובא אתי לאימונעי מצוה: אמר רב כהנא דרש רב נתן בר מנוימו משמיה דרבי תנחום

ל' עין סוכה ב' חסי
ד'יה ארתיה, (ב) מניה
(ג) חולן דף פו,
(ד) עירובין פה; מנחת
כ' כ"ז קול; (ה) לקמן
מ' פלה ל' חסי י'
(ו)ספס' סוכה פ"ח,
(ז) מנחת מ"ז; (ח) עין
לקמן סא; ק"א: ק"ב,
(ט) מנחת מא; לקמן מ'
ספס' ק"א; (ט) לקמן
ט: מו; (ס)ספס' ק"א,
כ"ה ט: (מנחת דף
מ"ח); (מספס' פסח
פרק ג); (נ) (מספס'
דמערט טי רפ"ח),
(ס) (ג) דברים ט ט,
(ז) (ינח"ל); (כ) טא;
וברשי ד"ה דלמא אי
בלאי ותי פסיג איא סי'
טיד סיק ב'; (ד) לקמן
ע"ג; (ה) (מנחת מ"ז);
(ו) עירובין ב'. סוכה ב',
(ז) עירובין ב'. ותי סוכ'
(ח) עירובין כ' ד"ה סוכה
ד' (מנחת)
(ט) (מנחת)
(י) מנחת לג ע"ב.

תוספות ישנים

(א) אי נמי טעמא דהוקפא
למזוהי י"ת לחקרי פ"י
פ"יט' האחרון משום
לחקקי ה"ס דלעממא
דכ"י ל"ח. וכן ה"ל אחד
חוקקי למזוהי משום פ"י
מזוהי:
(ב) פ"י ר"ח מלה דחוק
דלא י"ח למינר פ"יט'
איני ט"ל פ"י אלא כמ"ה
ה"ס כמערט סוכה. ומי
מלה דלמזוהי לשי
מזוהי ט"ל ט"ל דמ"ה
אחר לא מתיי כ"ו משום
פ"י מזוהי אלא כמ"ה
אחר איני ט"ל לא חיל
עליהו קדושים כלל ולמה
פ"י:
(ג) תני ר' יוחנן ד"ה א"ר ותי
ולא חתמי ספס' פ"יט'
ר' שמואל א"ל ט' ס' ז'
וה' ותי ד' ד' ד' ד' ד' ד'
ס' ז' ותי נמי א"ר:
(ד) תני ר' יוחנן ד"ה א"ר ותי
ולא חתמי ספס' פ"יט'
ר' שמואל א"ל ט' ס' ז'
וה' ותי ד' ד' ד' ד' ד'
ס' ז' ותי נמי א"ר:

גליון הש"ס

גמרא אמר אביי כ"ז
מי"ז דר. ע"ן לקמן
דף מ' פ"א תוספות ד"ה
דעממא ועירובין דף ג'
ע"י תוספות ד"ה לא
מזוהי:
(ה) תני ר' יוחנן ד"ה א"ר ותי
ולא חתמי ספס' פ"יט'
ר' שמואל א"ל ט' ס' ז'
וה' ותי ד' ד' ד' ד' ד'
ס' ז' ותי נמי א"ר:

הנהרות וציצונים

(א) בכת"י ובראשונים
ר"ב: (ב) (בשאלות
פ' ירושל ס"י טו
איתא ירמ"י) (ג) (ג) (ג)
(ד) (ד) (ד) (ד) (ד) (ד)
ממשע פלוטין ר"י ד"ה
ב"ר (ג) (ג) (ג) (ג) (ג)
גירסת הרמב"ן והראש"ן
ועוד ר' יהודה
אמר ר' אפי, גירסת
הר"ף והש"ט ועוד
אמר ר' יהודה אמר
ר' אבין ונתקין יוסף
ועוד גרסוים אמר ר' יו'
אמר שמואל: (ד) ע"ן
אחר ד"ה סוכה: (ה) ר"ל
ואי איתמר בריה של ח'
וט' אלא משום דאיתקיי
ביה"ש של ד' ור' ור' ור'
גורו ולא איתמר
משום
דאיתקיי כ' דבתי"ש של
ד' נמי אסור (ג' ג' ג' ג'
ע"י: (ד) ע"י לורסי' ע"י
תת"ל ספס' ד' ד' ד' ד' ד'
א"ל ספס' ד' ד' ד' ד' ד'
א"ל ספס' ד' ד' ד' ד' ד'

במה מדליקין פרק שני שבת

פסו"ה, דלא שלטו זה עינא למעלה מכ' אמה וליכא פרומי נסא:
כסוכה וכמבוי. דתקן זהו שהדיא עירובין^א ומסכת סוכה^ב דפסלי:
מצוה להניחה. תנא או פרה"ר גשפח הסמך לפתח שא"ס יתיקט
להלן מן הפתח אינו ניכר שצנע"ב הניחו סס: מיטין. כנתיקמו לצינו
לימין: מוזוהי. ק"י"ל דמימין דכמ"ב^ג

ביתך דרך ביתך וכו' עקר אינא כרעיה
דימנינא עקר גריסא^ד: "הרצות.
למנח: במה ששפך. כ"ד ששך זה
ולא פרגלו: נ"י סוכה. פירוש שמולין
זה לני: מריה דאברהם. לשון
תמיה הוא: ת"י. סוכה דמנינא
בגריסא שהדיא כדמפרש ואולי:
בר"א תניא. מנר טוכה דמימנא
דרב אסי הוא ולמי בגריסא: ועשרה
בקרמיו. פלחה צריעות של צנעים
שקורין אונב"י: התנה עליהן.
במס' ביצה (דף ג'): חוקימנא באומר
ע"ג. (ב) (מנחת מ"ז);
(ג) עירובין ב'. סוכה ב',
(ד) עירובין ב'. ותי סוכ'
(ה) עירובין כ' ד"ה סוכה
ד' (מנחת)
(ו) (מנחת)
(ז) מנחת לג ע"ב.

למזוהי (ב) והשיב ר"ת דפין ט"י סוכה ופין ע"י סוכה היתרים על הכשר סוכה לא אסרי סוכה לא ידע שיש חילוק בין יומת מנדי
ולא אסרי מקרא אלא דווקא כדי הכשר סוכה והמקשה דפריך צביצה (דף ג'): מניי סוכה אע"י סוכה לא ידע שיש חילוק בין יומת מנדי
הכשר סוכה לכדי הכשר סוכה ומשני באומר איני ט"ל מהס כל זה"ל דלא חילא קדושה על נ"י סוכה וכן על ע"ס היתרין על הכשר
סוכה מהני לה תנאה אצל ע"י סוכה ע"י הכשר חילא קדושה עלייהו על כרחו דער חורה כל שצעה ולא מהני תנאה והא דקאמרי
התם ואם תנאה עליהן הכל לפי תנאו ופריך למימנא דמנהי זה תנאה כ"י ומשני קיפא איתן לקויה דעלמא ויתר הכי פריך וסוכת
הגג לא מהני זה תנאה והתנאה סככה כ"י לא צ"י לשטיי הכל לפי תנאו על יתרות מנדי הכשר סוכה דהכל לפי משמע ככל הסוכה:
אבוהון דכ"והו דם. הא דלא קאמרי אשהון דטלוהו ע"י סוכה דנפקי מקרא כדאמרי גריס המניח צביצה (דף ג'): אומר ר"י
דמשום דמע"י סוכה לא הוה ילפינן דשא"י^ה סוכה דנמסתפק מהן איכא ביטול מניה אצל ג"י סוכה ובהר"ח מנח' לומר נר
הטובה ליכא ביטול מניה: **רב** אמר אין מתירין מבגד צביצה. לא מעביא אי חובת טלית הוא דאסור אלא אפילו חובת גברא הוא נמי
אסור כדאשכחן צמוזה דנענש אותו שנעלה צביצה מליעא בסוף פרק השואל (דף ק"ג) אף על גב דחובת הד"ר היא^ו ושמואל אמר מתירין
אע"ג דשמואל גופי סביר^ז חובת טלית היא אפי"ה מתירין כיון שעשאו לטורח צד אחר וג"י מוזוהי שנענש שמה לא היה צדעמו להניח צביצה
אחר א"י מוזוהי שא"י שעשאו להליל מן המזיקין^ח ואע"ג דכ"ע אין מתירין שאלו להניח צביצה אחר אין קשה מה שנהנו להחמיר לציית מעולות
של ממש דדווקא טעלית של ח' שהיא בר חיובא אין מתירין: **כל** מ"י דער עביר כ"י קושיא דפ"ק דמכות (ד' י"ג) שם כתובה:
וכי

כ"ב.

הטובה שהניחה למעלה מכ' אמה פסולה כסוכה וכמבוי. וא"ת
הוא ליה למימנר ימעט כמו ג"י מני דלמיר החס^א מני דרנן
מני מקנחא ואיכא למימנר דנקט פסולה משום דע"י למימנר כסוכה
שהיא מן המורה אי נמי לא רצה להאריך יכנה וימעטה ויחזור
ודליקגי דלמעטה ולהניחה כמו שהיא
ודלקת אי אפשר כדמזכה לקמן^ב:
אסור להסתפק מהן עד מוצאי
י"ט האחרון. והא דשרי

האחרון צ"י"ט האחרון טפי ממוכה
מפרש בפרק ג' ע"ב וערה (סוכה מו):
משום דסוכה כספק שביי ספק
שמיני יחזי יחזיין ואי מתרמי ליה
סעודה בין השמשות אכלי ליה התם
והוא"ל ואיתקיי בין השמשות איתקיי
טלית יומא של ספק ח' ופי' אצל
האחרון אינו ניטל כספק ז' ופי' ולא
איתקיי^א כספק שמיני (ה) אלא משום
דאיתקיי בין השמשות של ז' ואע"פ
דפין השמשות של ח' נמי אסור משום
שהוא ספק ז' ופי' אצל ולא אסור אלא
משום ספק ז' ופי' אצל לא איתקיי
בין כולי יומא מ"י דהוא אצ"ה
שטלית זה דמומת צה"ה אע"פ
דפין השמשות אסור משום ספק ז'
וספק לילה: **סוכה תניא**. משמע
דטעמא דנ"י סוכה משום פ"י מנחה
וקשה לר"י בפרק כירה (לקמן דף מה).
(ס) משמע דטעמא משום מינר
דאיתקיי למזוהי ומינר דלרבי
למזוהי דמשום דאיתקיי למזוהי לא
הוה אסרין צמוזי של מועד דלא שייך
ומקשה אלא (צביצה) צביצה וצ"י
ומשום פ"י מנחה לא הוה אסרין
לכו היכא דנפלו אצל השמש דלמ"י
דאיתקיי וצ"י מנחה אסרין אפילו
נפלו ואפי"ה צמו"מ"א (א) וקשה לר"י
כיון דנ"י סוכה אסרין משום פ"י
א"כ מאי פריך צביצה צ"י המניח (ז):
(ח) מניי סוכה אע"י סוכה דקאמרי
וסוכת הגג לא מהני זה תנאה והתני'
סככה כהלכתה כ"י ומאי קושיא
דילמא ע"י סוכה לא מהני ביה תנאה
דמקרא נפקא כדדריש התם מניין
לע"י סוכה שאסורין כל שצעה ת"ל מג
הסוכות שצעה ע"י מ"י וג"י ודרשה גמורה
היא כדמזכה צ"י"ק דסוכה (דף ט. ע) (ס)
ד"ש פסלי מנחה קרא סוכה ישנה
וכ"ה מנחירין דהוא מיעצי ליה לע"י
סוכה שאסורין כל שצעה אצל נ"י
סוכה דלא אסרי אלא משום פ"י
מהני זה תנאה ועוד בפרק כירה
(לקמן דף טו). משמע שהדיא דע"י^ב
סוכה לא אסור אלא משום דאיתקיא^ג

על הכשר סוכה לא אסרי סוכה לא ידע שיש חילוק בין יומת מנדי
ולא אסרי מקרא אלא דווקא כדי הכשר סוכה והמקשה דפריך צביצה (דף ג'): מניי סוכה אע"י סוכה לא ידע שיש חילוק בין יומת מנדי
הכשר סוכה לכדי הכשר סוכה ומשני באומר איני ט"ל מהס כל זה"ל דלא חילא קדושה על נ"י סוכה וכן על ע"ס היתרין על הכשר
סוכה מהני לה תנאה אצל ע"י סוכה ע"י הכשר חילא קדושה עלייהו על כרחו דער חורה כל שצעה ולא מהני תנאה והא דקאמרי
התם ואם תנאה עליהן הכל לפי תנאו ופריך למימנא דמנהי זה תנאה כ"י ומשני קיפא איתן לקויה דעלמא ויתר הכי פריך וסוכת
הגג לא מהני זה תנאה והתנאה סככה כ"י לא צ"י לשטיי הכל לפי תנאו על יתרות מנדי הכשר סוכה דהכל לפי משמע ככל הסוכה:
אבוהון דכ"והו דם. הא דלא קאמרי אשהון דטלוהו ע"י סוכה דנפקי מקרא כדאמרי גריס המניח צביצה (דף ג'): אומר ר"י
דמשום דמע"י סוכה לא הוה ילפינן דשא"י^ה סוכה דנמסתפק מהן איכא ביטול מניה אצל ג"י סוכה ובהר"ח מנח' לומר נר
הטובה ליכא ביטול מניה: **רב** אמר אין מתירין מבגד צביצה. לא מעביא אי חובת טלית הוא דאסור אלא אפילו חובת גברא הוא נמי
אסור כדאשכחן צמוזה דנענש אותו שנעלה צביצה מליעא בסוף פרק השואל (דף ק"ג) אף על גב דחובת הד"ר היא^ו ושמואל אמר מתירין
אע"ג דשמואל גופי סביר^ז חובת טלית היא אפי"ה מתירין כיון שעשאו לטורח צד אחר וג"י מוזוהי שנענש שמה לא היה צדעמו להניח צביצה
אחר א"י מוזוהי שא"י שעשאו להליל מן המזיקין^ח ואע"ג דכ"ע אין מתירין שאלו להניח צביצה אחר אין קשה מה שנהנו להחמיר לציית מעולות
של ממש דדווקא טעלית של ח' שהיא בר חיובא אין מתירין: **כל** מ"י דער עביר כ"י קושיא דפ"ק דמכות (ד' י"ג) שם כתובה:
וכי

כ"ב א מ"י פ"ד מ"ה
מנחה ס"ל י סגמ עשין
ה טושי"ט א"י כ"י מנחה
ספ"ד:
כ"ב ב מ"י ס' טושי"ט
ס' ספ"ד:
כ"ד ד מ"י ס' ט' סגמ
ס' טושי"ט א"י כ"י כ"י
מנחה ס"ל י סגמ
כ"ה ה מ"י פ"ו מ"ה
מנחה ס"ל י סגמ
עשין מג טושי"ט א"י כ"י כ"י
מנחה ספ"ד:
כ"ו ו טושי"ט א"י כ"י כ"י
מנחה ספ"ד:
כ"ז ז מ"י פ"ד מ"ה
מנחה ס"ל י סגמ
עשין ה טושי"ט א"י כ"י כ"י
מנחה ספ"ד:
כ"ח ח מ"י פ"ה מ"ה
לילה ס"ל י סגמ עשין
טושי"ט א"י כ"י כ"י ספ"ד:
כ"ט ט מ"י פ"ה מ"ה
מנחה ס"ל י סגמ עשין
טושי"ט א"י כ"י כ"י ספ"ד:
כ"י י מ"י פ"ה מ"ה
מנחה ס"ל י סגמ עשין
טושי"ט א"י כ"י כ"י ספ"ד:

הנהרות הגמרא

[א] נב"י (פ"ט ע"א)
תל"ח פ"י

רבינו הנגאל

ראשון ג' הנהרות
למנחה מנח"ס אמה
ספס' כמבוי ומסכה
מצוה להניחה מבחוץ
בחד' י' ספס' כספק
הספס' לפתח בצד
מסאל כ"י שנתה מוזוהי
מימין וני הנהרות משמאל
ד"ך ביאתו לביחו.
אסור להרצות מעות
כנגד נר של הנהרות
שלא יהא פנחה בודיה
עליו וכן ה"ל דאמר
ר' חנניא וספ"ד וספ"ד
סככה כהלכתה כ"י אפי'
רב יוסף אבוהון
דברולו דם ס' כ' ל'
המפתח מן ה"ס לרשות
שלא יהא פנחה בודיה
עליו: תניא בב"ה
בכסלו הנהרות תמניא
וימי' דלא למספד
שכנסו ע"י לחיבל
טימא כל שסן כמספד
ושמכורו כ"י: אמר רב
אמר אין מתירין צביצה
מבגד לבגד כלוסר מזו
הטלית ומטילין לטלית
אחרות וכו'. אין מדליקין
מנר של הנהרות נר אחר
ואין הלכה כרבי שמעון
בגריסא: רבח בר
חנניא ליעלם היה
עשה כרב בר מני
חלוי דעביר כמסואל
דההו ש"י לחתמי צביצה
מבגד ולהדליק
מנר של הנהרות נר אחר
הנהרות והלכתה
כ"י דאמר נטר
א"ר

ליקוטי רש"י

[מסכת סוכה ג' א:]

תורת אור השלם

(א) ויחזרו וישלכו אתו
התורה (ב) וק"ר אין בו
ק"י: (ב) (ב) (ב) (ב)
(ג) ויש א"ש ספ"ד
ויחזרו וישלכו אתו
תורה (ד) וק"ר אין בו
ק"י: (ד) (ד) (ד) (ד)

הדר פשטה נר הנוכה עדיף משום פרסומי ניסא. ונראה לרשב"א כשחל ר"ח טבת להיות בשבת שיש להפטיר בגרות דזכריה¹⁰ משום פרסומי ניסא ולא נהגשים כקאי שהיא הפטורת ר"ח ועוד כיון שהמפטיר קורא בשל מנוחה יש לו להפטיר מענין שקרא ומה שמקדימים לקרות בשל ר"ח משום דנקריאת התורה כיון דמצי למיעבד תרווייהו תדיר ופרסומי ניסא עבדינן תרווייהו ותדיר קודם אכל היכא דלא אפשר למעבד תרווייהו פרסומי ניסא עדיף ועוד דנקריאת התורה אין כל כך פרסומי ניסא שאינו מוזכר זה נרות כמו שהפטרה ועוד נראה לרשב"א דעל כן הקדישו של ר"ח כפי שהמפטיר יקרא בשל מנוחה ויפטיר בגרות דזכריה:

רבינו הגנאל

דחי ר' שמעון בשביל ד' דברים אמרת תורה הוה פאה בחיף שיה שיה פאה חזשה כח. אמר רב הונא (נר) שיש לו ב פיות עולה לבי ארבע אמה ארבע מילא קענה שפן וקריפה פתילות עולה מנין פתילות לבני אדם. אלו הן פון המהרי"ן שצריכין לר' לכל אחד ואחד לא כפה פיה כלי נשת כבודיה ואילו לאחד אינו עולה. אמר רבא נר ביתו עדיף מנר המנוח ויטקוהו היום משום שלום ביתו נשאמר (אוי) ורצת כי שלום אהלך ונר הנוכה עדיף מקודש היום כדו לפרסומי ניסא. אמר רב הונא הרגיל בני נר הנוכה הויין לו בנייה ביתו בפתחו כהוה. ודבריהם דרבי יוסף הוה כאתרה וסדלקה סמוך לחשיבה בעיניו. אמר ר' יוסף תניא לא ימיש מנד ענין יומם ונר מילמ שעמד הענין מילמ לעמוד האש כוליהו עמוד האש וערוין עמוד הענין קיים. עמוד לאקדומי טובא תנא ליה הורא סבא ובלבד שלא יקדים ובלבד שלא יאר אלא בעת שקיעת החמה קדם כמעט הוהיה הולקה. ולא בשבת שריפה. ואקמה רב הונא בירוש שאל לרבות גריס עסקי דבש אדוקין נר של שבת מפער יום המנא מדליקין בירוש ואין מדליקין שפן שריפה בירוש דקיייל שאין שורפין קדשים בירוש ותני

הנהגות וציונים

- [א] כתיב ונפי שאמור וידעת כי שם אהרן [ב] ונרן [אויב ה.] כדו [ד] ויהי כהן [ג] הוראיש גורם בנר הנוכה [וכיה בעי.] הויג. [ד] והנרא בהנהגותיו על הראי' הויף וישהי' עיניו ושיי' [ג] כתיב וראשונים ליתא חיבת "טובא" [ד] מהרי"ם גורם מיט אין מדליקין בשפן שריפה לפי שאין מדליקין בשפן שריפה בירוש. עיניו ושיי' וברכות ששים: [ה] בירוש יקנה אותה. [ו] אולי י"ל בכיבוש עיניו ושיי' שריפין ועי' רש"י לקמן כט ע"ב ויהי ר"ת מיספן: [ז] כתיב ונפי פאוריהו מרגמין ארבעים [שמות כ. ו:] [ח] פי בירוש: [ט] כי תובת אלו הויפו המנויים ע"פ פירוש המהרי"א, אולם כונת המהרי"א לא היה להניח כן בחסדי אלא לפרש דברי החוסי' וכן במהרי"ם מפורש דלא הוי גריס ליה עיי"ש (יד דוד עיי"ש) ועיין במהרי"ל שפירש "הגדולה" כחומר החוסי' באופן אחר (רשב תמר, ב"ש): [י] ר"ל כספי שבת: [יא] ר"ל כספי שבת: [יב] עיין הקדמה תלפין חרות על סמכת שקלים ר"ת ואנן ד"ל ר"ת הנהגות אשר כחוננו גזרות דרך הנסחר כמו הנהגות בספי' שבת מאן דרדיהו וכי אשר שמעו כפיו וקי' שהוא ע"ד האמת' עכ"ל:

ומפני בטוי' עניים. שלא היו יודעים מתי יקארו אותם¹⁰: מפני החשד. שהעובדין רואין עומר קצירו שהוא מכלה את הכל לא ידעו שנתנה כתר: ומישים לא תבדלו. דמשמע שעת כלינו: אמו כוליהו. הוי דאמנן לא טעמא דלא תכלה קא מפרשי מאי שגא שעת כלינו: אמר רבא מפני הרמאין. העובדין על לא תכלה ואומרים כבר הנחתה: שתי פיות. שהנרות שלהם של מרסן הן ומכוסין ועושים לו נקב עליו כסויו להכניס לו הפחילה והוא הפה ולמעלה כסויו יש נקב קטן וגם חלל יש למעלה מן הכסוי וממלאו שמן והוא נכנס דרך הנקב מעט מעט אס' יש ע שי נקפס משני לדדין עולה לשני בני אדם למהרדין העושין נר לכל אחד ואחד: עשאה במדורה. שהאש מתחברת לאחמעייתה ואינו דומה לנר: נר ביתו ונר הנוכה. כי צינה שבת והוא עולין ויש לו כדי לקנות שמן לשתי נרות: שזיב ביתו. והכי אמרינן לקמן (דף סה:) ומנא משלוס נפשי וז' הדלקת נר בשבת שמי צימו מלטערין לישב חשק: בניים תלמידי חכמים. דכתיב (משל' ו) כי נר מנוה ומורה לור על ידי נר מנוה דשבת ומנוה כל לור תורה: דרבי אבין נגרא. מרש עמיס: בשרנא. דשבת: חליף ותני. עובר וסונה כלומר עובר תמיד: דבי נשא (ה.) אביו ואכלא דלמרי תמיז: נשק מינייהו. דתמט כט: מאחרה ומדלקת. נר אל שבת סמוך למשכה: לא ימיש. קרא ימירא הוא לנך דרשה דהא כתיב ויה' הולך לפנים יומם: עמוד הענין. של יום משלים אורו לעמוד האש שהיה עמוד האש כל קודם שיסקע עמוד הענין אלמא אורח ארעא כתיב: לאקדומי. עמוד היס גדול: תנינא. שונה אמי: שלא יקדים. דלא מינכרל שהיא של שבת: דרדיהו. אוהב: דו: א"י בני רבנן. (ג) ואהבנו עליהם כלב על כן: ואי לא בר הכי (ג.) שאינו רגיל לעסוק בתורה: וישיריפה עמוד. שאסור באכילה: שמוצה עליו לעבור. דילמא אחי היה לדי תלה דלכילה: שבא ישה. כדי שימנער מהר: ביום טוב. דליכא למימס להטייה לשתמי: בערב שבת. והוא נרין להדליקה מנעוד יום מנמלא שורף קדשים ביו"ט ולקמן בפרקין (דף סד:) ילפינן מקראי דלון שורפין: צברכת

ה"ג הוא דהו רגילי בשרנא. פי הבעל והאשה לנך אמר תרי גברי רבדכי נפקי מהכא ולקמן אמר חוה דהוה רגילה האשה לדבה לנך קאמר דנפיק מד גברא רנא כזכות: דבי נשא דרב שזיבי. אמר ר"ח דכנר נפטור אביו לנך קאמר כהאי לישנא דלא מתייס הוא ליה למימר דבי אשה ואומר ר"ח בשם רבינו שמואל שכשנכנסין כהונה אס' אבי הכלה מתייס כותבין להעגלת ליה מצי אשה ואס' כנר מת כותבין להעגלת ליה מצי נשא ולרשב"א נראה דלפי מתייס אשכחן דקאמר כי נראה בפרק מי שהשתיק (לקמן דף קט.) לוי גריה דרבי הונא כר מילא אשכחיה לגבולא דבי נשא דקגבולא וספי לתוריה עטש היה אחא אשה אשכחיה כי ויכול לכוזב כהמונה כלאר ילנה¹⁰: גזרה יו"ט אמו שבת. וא"ת כלל שמיים שאין מדליקין טען בשבת נגזור יו"ט אטו שבת וצממני תנן אין מדליקין בשבת שריפה ביו"ט משמע דשאר שמיים מדליקין ו"ל דשאר שמיים דכיון דלון נמשך אחר הפמליה כי שרי ביו"ט לא אחי למישרי בשבת דפשיטא הוא דליכא למיגור טען שמה יטה אכל שמן שריפה אי שרי ביו"ט איכא למטעי ואמי למשרי בשבת כיון דנמשך אחר הפמילה לפי שאינו שפוט לעולם דטעמא דמתוך שמהו עליו לשורפו גזרה שמה יטה הקשה ה"ר אליעזר דהכא מפרש רבה דטעמא גזרה יו"ט אטו שבת ולקמן (דף סד:) מסיק מקרא דהוא לבדו והשני לו רבינו שמואל דע"כ לקמן הו רנא שהוא אחר אבי והכא רבה שהרי משיב לו אמי תלמידו וגם פליג עליה רב חסדא חסרו אך קשה מאי פריך הכא אבי אלא מעתה ביו"ט לשתמי והוא גופיה מסיק לקמן דלון מדליקין בשבת שריפה¹⁰ מעולת שבת בשבת ונראה לפרש דאמי ורנא לקמן לא קיימי אמאי דקאמר מ"ט אין מדליקין לפי שאין שורפין קדשים ביו"ט וליה

אלא קיימי לפרושי מ"ל שאין שורפין קדשים ביום טוב ורשב"א מפרש הכי אלא מעתה ביום טוב ובשבת מ"ט לא מתוך שמוצה עליו לכערו גזרה שבא יטה א"ל אביו אלא מעתה ביו"ט לשתמי אלמא תנן¹⁰ אין מדליקין בשבת שריפה ביו"ט גזרה י"ט אמו שבת רב חסדא אמר לשמוא יטה לא חיישינן אלא הכא ביו"ט שחל להיות ע"ש עסקינן לפי שאין שורפין קדשים ביו"ט והא מדקתני סיפא אין מדליקין בשבת שריפה ביו"ט מכלל דרישא לאו ביו"ט עסקי' א"ר חנינא מוסורא מה מעם קאמר מה טעם אין מדליקין בשבת שריפה ביו"ט לפי שאין שורפין קדשים ביו"ט

ומפני ביטול עניים שלא יהו עניים וישבין ומשמרין עכשו מניח בעה"ב פאה ומפני חשד שלא יהו עוברין ושבין אומרים תבא מארה לאדם שלא הניח פאה בשדרו ומשום¹⁰ כל תכלה אמו כוליהו לאו משום כל תכלה יגיהו אמר רבא מפני הרמאין: אמר רב יצחק בר רדיפה א"ר הונא¹⁰ נר שיש לה שני פיות עולה לב' בני אדם אמר רבא¹⁰ מילא קערה שמן והקיפה פתילות כפה עליה כלי עולה לכמה בני אדם לא כפה עליה כלי עשאה כמין מדורה ואפילו לאחד נמי אינה עולה: אמר רבא פשיטא לי¹⁰ נר ביתו ונר הנוכה נר ביתו עדיף משום שלום ביתו¹⁰ נר ביתו וקידוש היום נר הנוכה וקידוש היום מהו קידוש היום עדיף דתדיר או דילמא נר הנוכה עדיף משום פרסומי ניסא בטר דאבעיא הדר פשטה נר הנוכה עדיף משום פרסומי ניסא: אמר רב הונא¹⁰ הרגיל בנר¹⁰ הויין ליה בניים תלמידי חכמים הוהיר במזוזה וזכה לדירה נאה הוהיר בציצית וזכה למלית נאה הוהיר בקידוש היום וזכה וממלא גרבי יין רב הונא הוה רגיל דהוה חליף ותני אפיתחא דרבי אבין נגרא הוא דהוה רגיל בשרני טובא¹⁰ אמר תרי גברי רבדכי נפקי מהכא נפקי מנייהו רב אדי בר אבין ורב חייא בר אבין רב חסדא הוה רגיל דהוה חליף ותני אפיתחא דבי נשא דרב שזיבי הוא דהוה רגיל בשרני טובא¹⁰ אמר גברא רבא נפק מהכא נפק מנייהו רב שזיבי דביתוהו דרב יוסף הוה מאחרה ומדלקת לה אמר לה רב יוסף תניא לא ימיש עמוד הענין יומם ועמוד האש לילה מלמד שעמוד ענין משלים לעמוד האש ועמוד האש משלים לעמוד הענין סברה לאקדומה אמר לה ההוא סבא¹⁰ תנינא ובלבד שלא יקדים ושלא יאחר¹⁰: אמר רבא דרחים רבנן הוה ליה בנין רבנן ו¹⁰ דדחיל מרבנן הוה גופיה הוי צורבא מרבנן ואי לאו בר הכי הוא מושתמען מיליה צורבא מרבנן: ולא בשמן שריפה וכו': מאי שמן שריפה אמר רבה

'שמן של תרומה שנמנמאה ואמאי קרו לה שמן שריפה הואיל ולשריפה עומד¹⁰ ובשבת מ"ט לא מתוך שמוצה עליו לכערו גזרה שבא יטה א"ל אביו אלא מעתה ביו"ט לשתמי אלמא תנן¹⁰ אין מדליקין בשבת שריפה ביו"ט גזרה י"ט אמו שבת רב חסדא אמר לשמוא יטה לא חיישינן אלא הכא ביו"ט שחל להיות ע"ש עסקינן לפי שאין שורפין קדשים ביו"ט והא מדקתני סיפא אין מדליקין בשבת שריפה ביו"ט מכלל דרישא לאו ביו"ט עסקי' א"ר חנינא מוסורא מה מעם קאמר מה טעם אין מדליקין בשבת שריפה ביו"ט לפי שאין שורפין קדשים ביו"ט

ליקוטי רש"י

- [א] ונפי שאמור וידעת כי שם אהרן [ב] ונרן [אויב ה.] כדו [ד] ויהי כהן [ג] הוראיש גורם בנר הנוכה [וכיה בעי.] הויג. [ד] והנרא בהנהגותיו על הראי' הויף וישהי' עיניו ושיי' [ג] כתיב וראשונים ליתא חיבת "טובא" [ד] מהרי"ם גורם מיט אין מדליקין בשפן שריפה לפי שאין מדליקין בשפן שריפה בירוש. עיניו ושיי' וברכות ששים: [ה] בירוש יקנה אותה. [ו] אולי י"ל בכיבוש עיניו ושיי' שריפין ועי' רש"י לקמן כט ע"ב ויהי ר"ת מיספן: [ז] כתיב ונפי פאוריהו מרגמין ארבעים [שמות כ. ו:] [ח] פי בירוש: [ט] כי תובת אלו הויפו המנויים ע"פ פירוש המהרי"א, אולם כונת המהרי"א לא היה להניח כן בחסדי אלא לפרש דברי החוסי' וכן במהרי"ם מפורש דלא הוי גריס ליה עיי"ש (יד דוד עיי"ש) ועיין במהרי"ל שפירש "הגדולה" כחומר החוסי' באופן אחר (רשב תמר, ב"ש): [י] ר"ל כספי שבת: [יא] ר"ל כספי שבת: [יב] עיין הקדמה תלפין חרות על סמכת שקלים ר"ת ואנן ד"ל ר"ת הנהגות אשר כחוננו גזרות דרך הנסחר כמו הנהגות בספי' שבת מאן דרדיהו וכי אשר שמעו כפיו וקי' שהוא ע"ד האמת' עכ"ל: